

המטמון של גברת פלפליית

אלף פרויסן

היה זה בינואר, יום מלא שמש וגברת פלפליית קילפה תפודים בכיור המטבח. "מיאו" אמרה החתולה ששכבה לרגלי התנור.

"מיאו בעצמך" ענתה גברת פלפליית. "מיאו" אמרה החתולה שוב.

גברת פלפליית נזכרה פתאום בחרוזים ששמעה בילדותה. זה הלך בערך כך: "חתול ישב ליד האש. כל הגוף כאב לו. ראשו התפוצץ ממש מכאבים. הוא קרא 'בוודאי אמות בקרוב!'".

"חתולה מסכנה, האם באמת כל כך כואב לך? האם גם כואב לך הראש?" אמרה גברת פלפליית וחייכה לחתולה. אך זו רק הביטה עליה.

גברת פלפליית הפסיקה לקלף תפודים, ניגבה את ידיה וירדה על ברכיה ליד החתולה. "את רוצה להגיד לי משהו, נכון, מוסי? חבל שאינני יכולה להבין אותך, אלא רק כשאני קטנה, אבל זו לא אשמתי." היא ליטפה את מוסי אך זו לא נהמה ורק המשיכה להסתכל אליה.

"אינני יכולה לבלות לידך כל היום, חמודה. אני צריכה להכין אוכל לבעלי" אמרה גברת פלפליית וחזרה לתפודים בכיור. כשהם היו כבר מוכנים שמה

אותם בקלחת על התנור, עם קורטוב של מלח. היא ערכה שולחן, כי בעלה היה צריך לאכול בשעה אחת בדיוק, ועכשיו היה כבר אחרי שתים-עשרה. מוסי הייתה עכשיו ליד הדלת. "מיאו" אמרה וגירדה אותה. "את רוצה לצאת, נכון?" אמרה גברת פלפלית ופתחה את הדלת. היא הלכה אחרי החתולה, כי שמה לב שהמטאטא שלה נפל לתוך השלג. הדלת נסגרה אחריה. ובאותו הרגע היא הצטמקה למידת פלפלית שלה! "הגיע כבר זמן!" אמרה החתולה "ימים חיכיתי שזה יקרה. אבל עכשיו לא נבזבז זמן. קפצי על הגב שלי ונזוז מיד." גברת פלפלית לא עצרה כדי לשאול לאן הם הולכות, אלא עלתה על גב

החתולה.
"תחזיקי היטב!" אמרה מוסי ורצה מאחורי הבית וליד ערמת האשפה של

גברת פלפלית.
"אנו מגיעות למכשול ראשון" אמרה מוסי "רק שבי טוב ואל תגידי מילה!" הדבר יחידי שגברת פלפלית יכלה לראות היה עץ לבנה בודד עם זוג עקעקים עליו. נכון שהציפורים נראו לה עכשיו גדולות כמו עטים והעץ נראה גבוה כמו הר. אבל כשהעקעקים

כיבדה אותם בממתקים. "הם לא יכולים להיות מסוכנים" חשבה. אבל מיד שמעה אחד מהם אומר "הנה בא החתול המטופש. נראה מי יצליח ראשון לקלוע בו! קדימה חבריה!" והם התחילו לזרוק כדורי שלג בכוח.

גברת פלפלית נזכרה פתאום כמה היא קטנה עכשיו ועשתה כפי שאמרה לה החתולה, הסתתרה מאחורי אוזניה עד שיצאו מאזור הסכנה.

התחילו לצרוח היא הבינה למה התכוונה החתולה. "חתול! חתול!" הן צעקו "נקר את זנבו! נמשוך בשפמו!" והן עפו למטה כל כך קרוב לראשה של גברת פלפלית שכמעט והעיפו אותה מגבה של החתולה.

אבל החתולה לא שמה לב עליהן ורק המשיכה בהתמדה במורד התל, והעקעקים התעייפו מהר מהמשחק הזה.

"זהו זה" אמרה החתולה "בפעם הבאה אנו צריכות להישמר מכדורי שלג. אנו עוברות דרך מגרש משחקים של ילדים ואם תראי שמי מהם מנסה לקלוע בכך רק תתכופפי מאחורי אוזניי ותחזיקי חזק." גברת פלפלית הסתכלה על הילדים. היא הכירה את כולם ולעתים קרובות

בכוח, כי מוסי עפה כמו טיל דרך
החצר וישר לתוך סככת השכנים.
"פיו!" אמרה החתולה "יצאנו מזה
איכשהו! תודה שבאת אתי כל הדרך.
חוששני שלא הייתה זו נסיעה נוחה
במיוחד."

"זה בסדר" אמרה גברת פלפלית "אבל
אולי תגידי לי עכשיו בשביל מה באנו

החתולה המשיכה לרוץ, עד שהן הגיעו
לגדר רשת, עם חור מספיק גדול כדי
לעבור בו.

"עד כאן הכל בסדר" אמרה "אבל
עכשיו הקטע הגרוע ביותר, כי זה אזור
הכלבים, ואנו לא רוצות שיתפסו אותנו.
אז רק תשגיחי!"

הגדר הפרידה בין חלקה של גברת
פלפלית ובין זו של שכניה. היא הכירה
את הכלב היטב והאכילה אותו לעתים
בעצמות ובשאריות. הוא היה תמיד
ידידותי מאוד. "כאן לא יהיו לנו בעיות"
חשבה.

אבל היא טעתה. ללא כל אזהרה הכלב
התנפל עליהם בקפיצות מהירות.
גברת פלפלית ממש רעדה כשראתה
את פיו הפעור עם שיניים לבנות
וחדות, הנוצצות באיום. היא השתטחה
על גבה של החתולה והחזיקה אותה

הנה?"

"זו הפתעה" אמרה מוסי "אבל אל תדאגי, תקבלי את התגמול. כל מה שעלינו לעשות עכשיו זה למצוא את האוצר הטמון וזה נקרא לזחול דרך החציר. אז תמשיכי להחזיק חזק את גבי!"

והן המשיכו הלאה, הפעם יותר לאט כי היה קשה לזחול דרך הגבעולים הקשיחים שנראו לגברת פלפלית כמו עמודים. היה גם אבק איום שנכנס לעיניה, לפיה, לשערותיה, תחת הצווארון שלה, לכל מקום. "את רואה דבר מה?" שאלה החתולה. "רק חושך" ענתה גברת פלפלית "והוא נעשה כל פעם שחור יותר." "אם כך, אנו כנראה בדרך הנכונה" אמרה מוסי והמשיכה לזחול לתוך החציר.

"ועכשיו את רואה כבר משהו?" שאלה שוב.

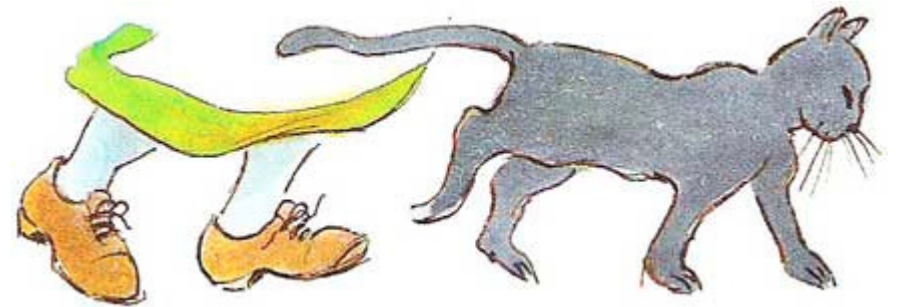
"לא כלום" אמרה גברת פלפלית כי עיניה היו כבר סתומות לגמרי באבק. "נסי לשפשף את עינייך" אמרה החתולה "כי כאן האוצר הטמון." גברת פלפלית שפשפה את עיניה, מצמצה ושפשפה שוב עד שבסוף יכלה לפתוח אותן ממש. וכשפתחה הופתעה מאוד. סביבה היו מונחים אבני חן הנהדרים ביותר! יהלומים, ספירים, ברקות, שזהרו בכל הצבעים וגוונים! "הנה הם! הרי אמרתי לך שהיה לי אוצר בשבילך!" אמרה החתולה, אבל לא נתנה לגברת פלפלית זמן להתבונן מקרוב. "עכשיו עלינו לחזור כי הגיעה כבר השעה של ארוחת הצהריים של בעלך."

כשהגיעו הביתה גברת פלפלית שמה את החתולה על הארץ ומיהרה פנימה. הייתה כבר כמעט שעה אחת. היא הורידה את הקלחת מהתנור ושפכה את התפודים לתוך קערת הגשה כחולה. אחדים נדבקו לתחתית ואותם היא זרקה לפח ואת הקלחת מילאה במים ושמה בחוץ, על המרפסת האחורית. הכל היה כבר מוכן כשמר פלפלית נכנס. הוא רחרח בחשדנות "אני מריח תפודים חרוכים" אמר. "שטויות" אמרה גברת פלפלית "רק כמה קליפות שנפלו על התנור, זה הכל. אבל אווררתי כבר את החדר, אז רק שב ותאכל את ארוחת הצהריים שלך."

"ואת לא אוכלת?" הוא שאל.

"לא עכשיו" ענתה גברת פלפלית "אני צריכה ללכת ולהביא קודם משהו.

והן זחלו חזרה, אבל ברגע שיצאו לאור היום גברת פלפלית גדלה למידה הרגילה שלה. היא הרימה את החתולה בזרועותיה והלכה דרך החצר. היה שם הכלב, אבל כאילו כלב שונה לגמרי! הוא רץ אחריהם ונפנף

בזנב בידידות רבה. הם עברו דרך הפשפש למגרש שבו שיחקו הילדים. כל אחד מהבנים קד בנימוס בראשו ואמר "בוקר טוב." ואז הם הגיעו לעץ שעליו ישבו העקעקים. אך אף צליל לא נשמע מהם, כאילו כלל לא הרגישו בהם.

אחזור מיד. " וגברת פלפלית חזרה
במורד התל, דרך הפשפש לחצר של
השכנים ולסככה. אבל הפעם היא
טיפסה מעל החציר עד למקום שבו
מונח היה האוצר הטמון.
ומה אתם חושבים שמצאה שם?
ארבע חתלתולים שחורים כמו פחם,
עם עיניים זוהרות!

